

[Aksel Larsen.]

at man har en plan. Men til en plan hører rigtignok, at man har udarbejdet i detaljer, hvordan den skal udføres. Man fremsætter blot påstanden om, at man agter i løbet af 5 år at sørge for, at folk kommer til at leve langt bedre end nu, samtidig med at oprustningen føres igennem. Enhver ved, at dette ikke kan lade sig gøre, og enhver ved, at oprustningen, som den bedrives nu i Danmark og andre Atlantpagtlande, bundfælder sig som fantastiske byrder på befolkningen, som forringelse af befolkningens levestandard. Jeg kan ikke opfatte denne gigantiske Pariserplan som andet end et forsøg på igen at putte folk blå i øjnene, idet man siger til dem: det er rigtigt nok, at det, vi lovede jer for 2½ år siden, har vi ikke kunnet holde, men hvis I nu bider tænderne sammen og opruster i endnu 5 år, skal I få det godt.

Hvad gør man ved Danmark? Medens skattebyrden stiger, og medens fattigfolk bogstavelig talt sulter og fryser, medens boligbyggeriet under regeringens planmæssige ledelse og som en naturlig følge af oprustningspolitikken er ved at gå i stå, så forvandles Danmark til en cementeret amerikansk fremskudt krigsbasis. Nye kaserner til en snes millioner kroner stykket skal bygges snart sagt i hvert eneste amt. Landbrugsjord eksproprieres hensynsløst for at ligge uudnyttet hen som militær besiddelse eller i værste fald blive brugt til militært øvelses-terræn. Ammunitionslagre bygges i byerne i hospitalers nærhed og i fredelige landsbyer. Nordsjælland forvandles til en befæstet lejr, samtidig med at en såkaldt civilforsvarsledelse, om hvilken man får det indtryk, at den må være forrykt, udarbejder planer for i krigstilfælde at evakuere Storkøbenhavns befolkning netop til Nordsjælland. Flyvepladser bygges og udvides. Alene på Skrydstrup, hvis nedlæggelse var besluttet, og hvis bibeholdelse og udvidelse aldrig er godkendt af rigsdagen, bruges der daglig tolv hundrede sække cement til bygning af startbaner for jetbombemaskiner, og denne galskab skal fortsætte daglig i to år. Det vil koste 700 000 sække cement at bygge denne startbane. Boliger til mennesker har man ikke penge, materiale og arbejdskraft til, men flyvepladser, kaserner og ruinbyer til militærets krigsøvelser har man råd til, de skal bygges.

Man må have lov til at spørge, som Hitler — undskyld den beklagelige fortællelse — som Hørup gjorde det, ikke som de konservative lyver og behager at fortælle det: Hvad kan det nytte, for det har Hørup aldrig sagt, men han sagde: Hvad skal det nytte, hvad skal det tjene til? Tror man, at

alt dette tjener Danmarks forsvar eller skaffer os sikkerhed? Kender man da ikke Danmarks størrelse, dets befolkningstal, dets økonomiske ressourcer, dets geografiske beliggenhed? Eller har man illusioner med hensyn til, hvad Amerikas Forenede Stater kan tænkes at gøre i krigstilfælde? Tror man virkelig, de vil gøre noget som helst andet end, hvad de finder opportunt af hensyn til dem selv? Man kender alt dette, og alligevel gør man vort land til en befæstet fattiggård, alligevel vil man holde fast ved en aggressiv militæralliance, alligevel vil man gøre Danmark til en militærallieret med Tyskland og med Tyrkiet. Det er ikke alene ikke fredspolitik eller dansk politik, man her driver — det er vanvid.

Hvor galt det er, belyses af den nyligt udsendte forholdsordre, som jeg allerede har omtalt. Den er jo et led i vor udenrigspolitik, så sandt som militærpolitik og udenrigspolitik hører sammen, og at den er det, er så meget mere tydeligt, som den i hele sin formulering og mening siger, at i tilfælde af en krig — som Danmark altså i kraft af sin tilslutning til Atlantpagten kan blive draget ind i uden selv at bestemme det — skal danske myndigheder ikke mere kunne træffe bestemmelse om, hvad der skal ske. Ja, jeg har nok set det, der er blevet offentliggjort efter det sidste møde i det udenrigspolitiske nævn: at man med en bestemt passus i forholdsordren kun sigtede til ordrer, der *falske* blev udgivet i kongens, regeringens eller rigsdagens navn. Men sådan er forholdsordren jo ikke. Der tales ikke i forholdsordren om falske ordrer; der siges udtrykkeligt, at alle ordrer, uden undtagelse, der i kongens, regeringens — forsvarsministerens — eller højere militære myndigheders navn udgives om ikke at mobilisere eller ikke at gøre modstand eller om at afbryde påbegyndt mobilisering eller kamp, skal betragtes som falske. Så kommer der en række anvisninger til de militære enheder og hjemmevernet om, at kampen, uanset hvor håbløs den er, skal fortsættes, uanset hvad der sker, skal man slås til sidste mand; våben og krigsmateriel må aldrig falde i fjendens hånd i brugbar stand o. s. v.

Ja, man kan naturligvis lade være med at tage det så højtideligt, man kan gå tilbage i tiden og sige: det er jo udmærket, at man giver en sådan forholdsordre til oberstløjtnant Skjoldager om, at våben aldrig må falde i fjendens hånd. Når man ved, at i 1943 interesserede oberstløjtnant Skjoldager som garnisonskommandant sig kun for en eneste ting: at alle våben i garnisonen i bedst mulig brugbar stand faldt i tyskernes hænder, så